

G A L E B 1987-
88

8

LETNIK XXXIV.
1987 - 1988

VSEBINA

Danilo Gorinšek: Pomladna	209
Mima Kapelj: Barvni oblaki	210
Berta Golob: Akrobat	212
Ksenija Prunk: Utva	213
Smiljan Samec: Porednež	215
Maja Klun: Moja ura	216
Tone Pavček: Narobe obisk	217
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Nerodni Aleš	218
Prepogljkiva	219
Meta Rainer: Nesrečna številka	220
Vera Poljšak: Kaj manjka?, Trikotniki	221
Zapojmo veselo:	
Janez Bitenc: Češnja	222
Ljudska pravljica:	
Lisica in kozica	223
Stana Vinšek: Škrjanček	224
Branka Jurca: Čarovnija v predoru	225
Iz naših šol:	
Lojze Abram: Kajuhova proslava na gropajski šoli	226
Šport:	
Lojze Abram: Nadebudni atleti	227
Vera Poljšak: Minirebusa	227
Novosti na knjižni polici:	
Marij Čuk: Pomen in važnost knjige ..	228
Vera Poljšak: Ribice	228
Slike iz narave:	
Marinka Pertot: Gozd, dragocena surovina za neštete vrste industrije	229
Franci Lakovič: Ko bom velik	231
Šolarji pišejo	231
Neža Maurer: Pomladne gosli	233
Urednikova beležnica	237
Za bistre glave:	
Branko Lakovič: Uganke in zanke ..	239
Sodeluj z nami:	
Vera Poljšak: Voščilo	3. stran platnic

LETNIK XXXIV. 1987 - 88

APRIL 1988

ŠTEVILKA 8

PRILOGA

Tržaški arzenal Sv. Marko - besedilo: Evgen Dobrila, slike: Lojze Abram.

NASLOVNA STRAN

»Pogled na Trstenik« - Aleksandra Ažman, 1.
r. SŠ »F. Erjavec« - ROJAN.

Danilo Gorinšek

Ilustr. Marjanca Jemec Božič

POMLADNA

Ko sonce zažari bleščeče,
še nam v očeh se zaleskeče -
tedaj gotovo je pomlad...

Ko šmarnice nam zacvetijo,
omamno vseokrog dehtijo -
tedaj gotovo je pomlad..

Ko nežno slavček kje prepeva,
nam v srcih spev njegov odmeva -
tedaj gotovo je pomlad...

In ko bi človek vsak zavrisnil
ter na srce vse svet bi stisnil -
tedaj gotovo je pomlad...

BARVAMI OBLAGI

Močan dež je tako spral ozračje, da je bilo videti hribe tja daleč onkraj zaliva. Nebo je bilo čisto in sinje, prav tako sinje je bilo videti morje. Drevesne krošnje so se šopirile v najrazličnejših zelenih odtenkih. Samo izza najvišjega griča so se proti morju prelivali veliki kopasti beli oblaki, podobni smetani, da bi jih človek kar polizal. Gledali so na zemljo in se kar niso mogli načuditi prelepim barvam cvetočih travnikov in dreves.

»Le zakaj smo mi samo bele barve?« je vzklirknil oblak, ki ga je poredni veter pravkar spreminal v podobo velikanskega psa.

»Saj nismo samo beli!« je zasopihal oblakec podoben krotki ovčki, ki je velikega psa za silo dohiteval.

»Tako je! Včasih smo tudi sivi, celo črni postanemo.« je pribil tretji oblak, ki je lebdel nad hribom kot ogromna bela očala.

»To že! Toda taki vselej prinasamo slabo vreme in ljudje nas ne marajo!« je preudarno povedal prvi oblak, ki že ni bil več podoben psu, kajti pravkar je zdobival obliko neznansko velikega sladoleda.

Nagajivi veter, ki jih je razpihal, se je tistega dne še bolj zabaval; oblaki so bili namreč tako zaverovanji v žive barve na zemlji, da so pozabili nanj in se niso prav nič jezili.

»Jaz bi rad bil rdeč!« je rekel oblak - očala.

»Jooj, ko bi bil zlatorumen, kot tista žitna polja, tam spodaj!« je jadikoval oblak - ovčka.

»Misliš, da bi mi rožnata barva pristojala?« je zvedavo vzklirknil oblak - sladoled.

»Hja! Saj je pravzaprav enostavno!« je ugotovil beli oblak brez prave oblike, ki je pravkar pridrvel mimo.

morja je priklical temno sive oblake poleg dežja.

»Miiir!« je zarjovel najtemnejši med njimi in strahovito zabliskal z očmi.

»Toča bol!« so zapretili ostali hudobneži in tudi sami zabliskali s pogledi.

Beli oblaki so še bolj pohiteli, da bi rešili ukradene barve in to je črne in sive oblake silno razjezilo. Kot na ukaz so vsi naenkrat sprožili silovit dež pomešan z ledeniimi zrni toče. Vedra z ukradenimi barvami so se kmalu do roba napolnila z vodo, postajala so težja in težja, tako da jih beli oblaki - ubežniki niso mogli več nositi. Barva, ki se je začela polivati, je kmalu izvodenela in izginila v nič. Belim oblakom ni preostalo drugega, kot da izpustijo vedra in jo ucvrejo v najbliže skrivališče.

Nevihta je kmalu pojenjala, toda nekaj barve je le ostalo ujetete v zraku. Malo sicer, pa vendar dovolj, da se od časa do časa, po dežju, na nebu prikaže nežna - mavrica.

AKROBAT

V naše mesto je prišel akrobat. Napeljal je vrv nad ulico v višini strešnih žlebov za tri nadstropja visoko. Na njej je zganjal norčije: hodil po eni nogi, jezdil obroč, stal na glavi, miže korakal z enega konca vrvi na drugega, se globoko priklanjal, poskakoval, pretakal vodo in počel še vse mogoče reči. Na trgu se je trlo radovednežev in občudovalcev. Tudi jaz sem bila med njimi, stara kakih šest let in na moč zvedava. Trdno sem se držala očeta za roko, ker sem se bala, da bo akrobat zdaj zdaj padel na kamnita tla. V očetovi bližini sem se počutila varno, kot da bi šlo zame in ne za spretnega neznanca, ki je na tanki vrvi uganjal vragolije. Toda umetnik je ob vsakem gibu ujel ravnotežje, in ko je končal svoj nastop, so mu gledalci dolgo ploskali.

Doma se je oče, ki ni bil gostobeseden človek, živahno razgovoril. Pričeval nam je o cirkusu, ki ga je videl na cesarskem Dunaju. Najbolj ga je prevzel slonov nastop. Slon Egon je z vsemi štirimi nogami stal na majhni krogli in se v plesnem ritmu pomikal po maneži. To je morala biti zares imenitna točka in tisti cirkus se je, tako mislim, upravičeno imenoval svetovno

znani. Oče je omenjal tudi medvede, leve in druge zverine, ki so ubogale na ukaz in so bile vse mile in krotke. Omenil je klovna, a se mu ni zdel kaka pomembna oseba. Z velikim zanosom pa je opisal akrobata. Nepozaben spomin nanj je bil glavni vzrok, da sva si tisto sobotno popoldne ogledala vratolomni nastop.

Ta pa je meni ostal v neizbrisnem spominu. Če pridete kdaj v naše mesto, vam lahko pokazem, kako visoko med nebom in zemljo je kot trska suh človek plesal na vrvi, poziral ogenj in zabaval radovedneže.

UTVA

Trst v devetdesetih letih prejšnjega stoletja. Ljudmila je stopila iz veže Tergestea v stransko ulico. Bila je v svetlo sivi jopici in zvončastem nabranem, do tal segajočem krilu po tedanji modi. Z desnico si je malce dvignila krilo nad gležnjem, da se je lahko gibala s sproščenim korakom in se je napotila preko Velikega trga do obale. Stopala je z energičnim, hitrim korakom po Rivi, zgrajeni iz velikih kamenitih kraških kvadrov.

Ob obali so stali večji in manjši parniki in jadrnice. Vaporetto se je ravno pripravljaj, da odpluje proti Istri. Star mornar je odvijal debelo vrv, s katero je bil parnik privezan k obali. S krova mu je kriče dajal navodila mlad mornar. Godrnjal in kričal je tudi starček s svojim raskavim basom pomorščaka. Na krovu so sedele kar na tleh Istranke s svojimi praznimi jerbasi. Star mož je na nabrežju pekel školjke in jih kriče ponujal, okrog njega se je drenjala tržaška mularija. Sladoledar je s pojočim glasom ponujal svojo sladko robo. Istrski parniček je z zvoncem in sireno javljal svoj odhod. Vsi ti glasovi so se s pljuskanjem morja zlivali v obmorsko pesem.

Ljudmila si je z zanimanjem ogledovala to vrvenje, a se ni ustavljala. Hitela je proti Sv. Andreju. Že je videla zelenje nasadov po griču, a se ni napotila tja. Hodila je tik morja, kjer so velike nametane skale branile breg pred razjedanjem morja. Nad morsko gladino so krožili galebi. Ljudmila je izbrala primerno skalo in sedla nanjo tik nad morjem. Pod skalami je pljuskalo in klokotalo morje.

Dekle se je z božajočim pogledom zazrlo preko morske planjave, proti Devinu, Miramaru in Kontovelu. Pogled se ji je ustavil ob borovem gozdiču na Opčinah. Zrla je proti severu. Tam daleč so bili bratje in sestri. Iz domotožja po njih in po domačih travnikih in gozdovih jo je pot pripeljala sem, kjer je bilo nekaj zelenja in je bil odprt pogled proti severu. Od tam jo je pripeljala železnica, ko je imela štirinajst let.

Potem se je dekle zazrlo na odprto morje. Tam v daljavi dve jadrnici in bel parnik. Nad Gradežem je plaval velik bel oblak. Jata galebov je krožila nad morjem, se približala obali in se spet oddaljila. Včasih se je kateri od galebov spustil na morje in zaplaval. Po-

tem je vsa jata nekam izginila. V bližini sta ostali le dve utvi. Ljudmila je s pogledom sledila njunemu kroženju. Pozabila je na domotožje. Zamaknjena je bila v kroženju teh belih ptic. Iz torbice je vzela beležnico in svinčnik. Spomnila se je Levstikove pesmi:

Dve otvi sta prileteli
na jezero pred skalni grad...

Ko bi znala napisati kaj tako lepega! Saj so te čudovite bele ptice kar klicale pesem.

Spet se je nekam zasanjala. Lepo je bilo v Trstu in hvaležna mora biti usodi, da jo je pripeljala k teti. Doma je bilo hudo, tu pa ni bila nikoli več lačna. V šolo, kamor si je tako želeta, je teta sicer ni mogla poslati, a Ljudmila je imela priliko brati, veliko brati. Vsak prosti trenutek je izrabila za branje. Slovenski pesniki, predvsem Prešeren, so bili na mizi v njeni sobici. Prebirala je pa tudi nemške klasike, najljubša sta ji bila Lenau in Heine. Začela je pesniti. Natisnjeneh je bilo že nekaj njenih pesmi.

Spet je s pogledom iskala ptičji par, a galebov ni bilo več. Tedaj se je zavedela, da že pada mrak. Iz parka sv. Andreja se je zaslišal šum vetra, morje pod skalami je skrivnostno klokotalo. Nikjer žive duše. Ljudmili je postalo tesno. Skočila je s skale na breg in stekla proti mestu. Ulice so bile ob tej večerni uri malo obljudene. Mimo nje je prišel prižigalec mestnih plinskih svetilk — »pizaferai«. Že je bila na obljudenih ulicah. Nato je hitela preko Velikega trga v ozko ulico ob Tergesteju. Bila je že tema.

Vsa zasopla se je povzpela po stopnicah in pozvonila, teta ji je prišla odpret.

»Kod pa hodiš?«, jo je sprejela. »Si se spet zagledala v izložbe?«

»Ne, teta, ne v izložbe. Morje sem gledala in opazovala utve. Bilo je tako lepo, da sem na vse pozabila!«

Teta je godrnjaje odšla v kuhinjo, Ljudmila pa je zamišljeno stopila v svojo sobico in si rekla: Odslej bo moj psevdonim Utva.

Smiljan Samec

Ilustr. Leon Koporc

Porednež

Dedek in babica,
bódita stroga:
Mižek — barabica
nič ne uboga.

V sobi in kuhinji
nima obstanka,
rajši se v družbici
zunaj kje sanka.

Kadar ga babica
kliče h kosilu,
mala je žabica
gluh po pravilu.

Treba bo umiti mu
črna ušesa
in jih naviti mu
kakor kolesa.

Če ga kaznujemo,
kakor je treba,
sami vzdihujemo
bolj kot do neba.

Dedek in babica,
nič ne pomaga:
Mižek barabica
res je od vraga!

m oja ura

»Mama, reci mi, da je tale stara ura lahko moja,« je moledoval Marjan.

Prosil je in prosil, da se ga je mama naposled znebila: »No, naj bo. Tvoja je.«

Marjan je s svojo novo pridobitvijo takoj odšel v svojo sobo. Ura je kljub častitljivi starosti veselo tiktakala. Imela je tudi zvonec. Če si obrnil gumb, je zazvona.

»Le kaj je notri?« se je vprašal Marjan in uro potresel. Nič. Prislonil jo je na uho in še enkrat potresel. V uri se ni ničesar zgnilo.

»Ampak nekaj vendar mora biti v njej,« si je mislil. Ura ga je kar sama vabilo, naj jo odpre in pokuka vanjo. V garaži je poiskal izvijač in se lotil dela. Ena, dve, tri in že je bila razstavljena. Ugledal je kolesca najrazličnejših oblik. Še preden si jih je utegnil podrobno ogledati, je v sobo stopila mama. Bila je jezna.

Marjan pa se je branil: »Saj je ura vendar moja! Lahko naredim z njo, kar hočem.«

Mama ni bila istih misli.

»Tudi če je nekaj povsem twoje, tega ne smeš uničiti. Dosti je tudi stvari, ki niso samo twoje, ampak so naše, ker jih uporabljamo mi vsi in moramo zato vsi paziti nanje.«

Marjan je nerad zaprl pokrov ure.

Narobe obisk

Tako imenovani starejši ljudje so bili danes pri nas na obisku. Dali smo jih za mizo sedet, dali jim soka in obljudibili sladoled in jih z vprašanji točno po spisku zasuli zad in spred:

Kako je? Ste pridni? Poredni? Zdravi?
Kaj pravi mama? Kaj jedli ste davi?
Ste v službi odlični? So vam zvišali plačo?
Vas kaj sekira? V trebuhu črviči?
Imate rajši kašo ali špinačo?
In staro mamo? Pa žgance?
In take flance. . .

Pa so se urno in burno dvignili,
pustili na vratih prepih.
Mi pa smo vzkliknili:
Uh, to smo jih!

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

PREPOGLJIVKA

PREPOGNI PO OZNAČENIH ČRTKASTIH ČRTAH.
KAJ BOŠ DOBIL? POTEM VSE POBARVAJ.

Nesrečna številka

Stonoga imela je zdravih sto nog,
vsak dan je hitela po poslih okrog.

Nekoč pa nesreča se ji pripeti,
da trinajsto nogo ji avto zdrobi!

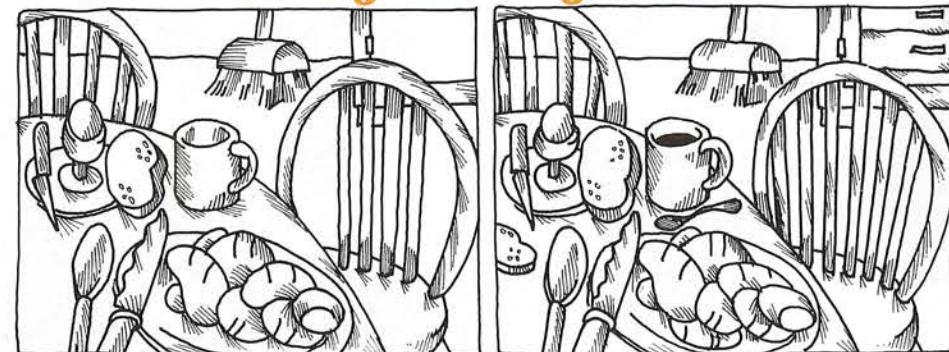
Devetindevetdeset nog še ima,
brez trinajste pa se hoditi ne dá..

Bila ni na cesti zadostí previdna,
doma zdaj počiva hudó invalidna.

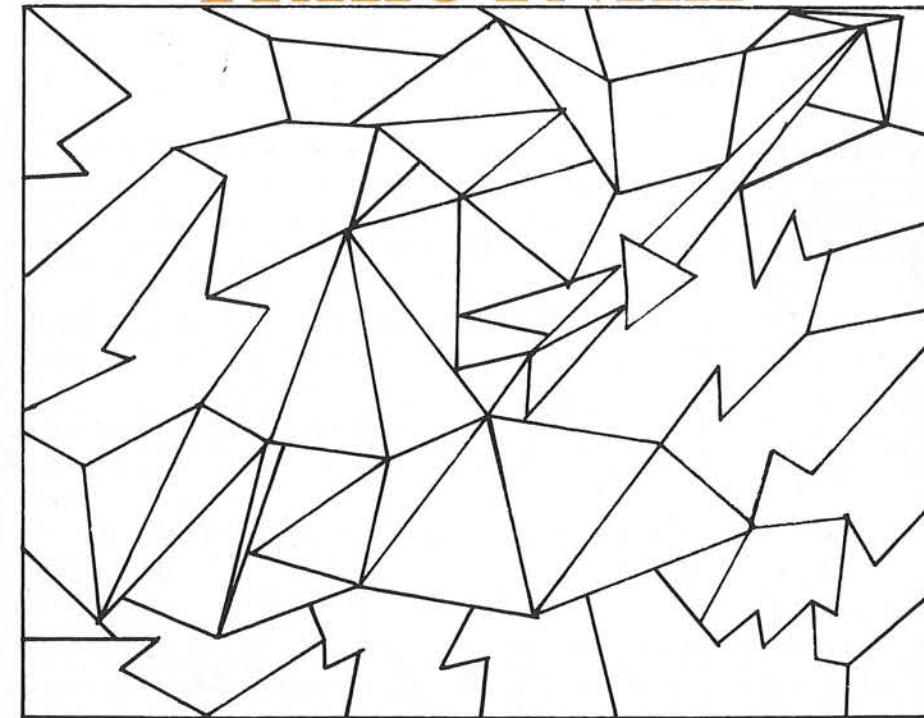
Precéj se ji zvišal je krvni pritisk!
Lepó bo, če pojdemo k nji na obisk!

Kaj manjka?

RISBA NA DESNI SE OD RISBE NA LEVI RAZLIKUJE V SEDMIH PODROBNOSTIH. POIŠČI JIH!

TRIKOTNIKI

POČRNI POLJA V OBLIKI TRIKOTNIKOV. KAJ SE BO PRIKAZALO?

ČEŠNJA

Janez Bitenc

Ilustr. Jelka Reichman

1. SPO-MLA-DI VTO-PLEM SO-ON-CU JE ČE-ŠNJA
2. SO PTI-ČKI VSI VE-SE-E-LI DOL Z JU-GA

ZA-A-CVE-TE-LA IN KOT NE VE-E-STA BE-E
PRI-I-LE TE-LI, NA VEJAH O-O-BSE-DE-E

LA-JE GO-STE KSE-E-BI VZE-LA.
LI IN ČIV-KA-LI-I IN PE-LI.

Ljudska pravljica

Ilustr. Liana Drašček

LISICA IN KOZICA

Nekoč je v lisičjo luknjo prišla kozica in lisica ni vedela, kako bi se je znebila.

Šla je skozi grmovje in je srečala volka.

Volk jo vpraša:

— Zakaj se pa tetka tako žalostno držite?

Lisica reče:

— Kaj se jaz ne bi žalostno držala, ko je pa v moji luknji huda zver.

In volk jo vpraša:

— Katera zver?

Lisica odgovori:

— Kozica.

— Pojdi, jaz jo bom spravil ven.

Gresta in volk vpraša pred lisičjo luknjo:

— Kaj si ti, ki si notri?

— Jaz sem kozica s kratkim repičem, dolgimi rogovi. Prišla bom ven in ti zdrobila tvoja rebrca.

In volk se ni upal iti v luknjo.

Lisica gre drugič skozi grmovje in sreča zajca, ki jo vpraša:

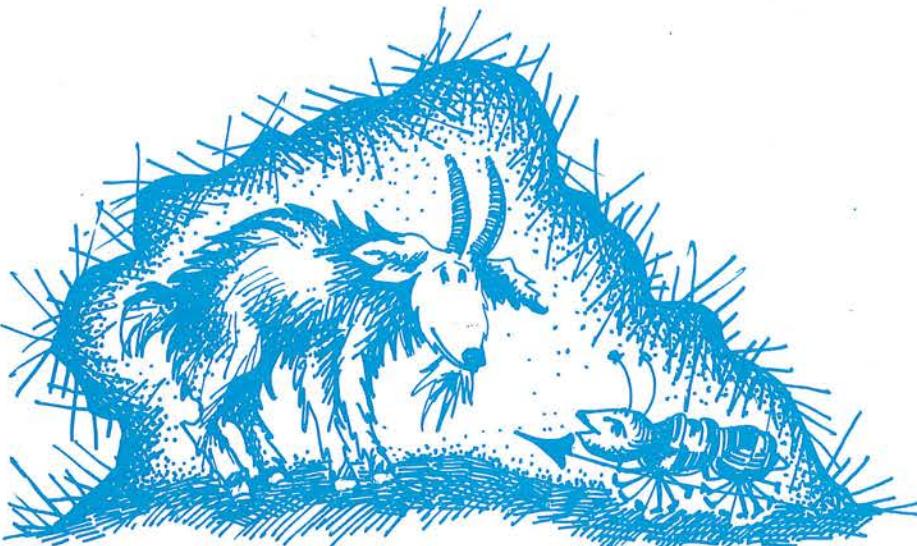
— Zakaj se pa, tetka, tako hudo držite?

In lisica odgovori:

— Kaj se jaz ne bi tako hudo držala, ko pa je v moji luknji huda zver, kozica.

In zajec gre in vpraša kozico:

— Kdo si notri?

— Jaz sem kozica s kratkim repičem, dolgimi rogovi. Prišla bom ven in zdrobila bom vsa tvoja rebrca.

In tudi zajec se ni upal iti v lisičjo luknjo.

Lisica pa je šla skozi grmovje in srečala je mravljo. Mravlja jo vpraša:

— Kaj ste pa tako žalostni?

— Kaj bi žalostna ne bila, ko pa je v moji luknji ena huda zver,

kozica.

In mravlja je rekla.

— Pojdi, jaz ti jo bom spravila ven.

In mravlja je šla ter vprašala:

— Kdo si notri?

— Jaz sem kozica s kratkim repičem, dolgimi rogovi. Prišla bom ven in ti zdrobila vsa tvoja rebrca.

In mravlja je šla v lisičjo luknjo in pregnala kozico iz nje.

Stana Vinšek

Ilustr. Vesna Benedetič

ŠKRJANČEK

Sonček kot zaspanček
komaj se zbudi,
ko vzleti škrjanček
in zažvrgoli!

Novo zarjo dneva
pesmica slavi,
pod nebo odmeva
vse pomladne dni.

Ko na polje sije
prvi zlat odsev,
roso vase pije
in škrjančkov spev!

2. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Na vzhodu proti Škednju meji s skladiščem za les. Tu so splavišča, visoki žerjavi, obsežne hale in novi veliki suhi dok. Zgradili so ga po združitvi. Dolg je 295 m in širok 56 m. Mogočne električne črpalki ga po potrebi izsušijo v nekaj minutah. Na sliki: vzhodni del obrata s suhim dokom v ospredju.

4. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — V veliki hali delavci oblikujejo, režejo in varijo jeklene plošče v sestavljenе elemente. Na sliki: notranjost hale s premično streho.

6. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — V drugi veliki hali, mamutski stroji in stiskalnice oblikujejo dele ladijskih strojev, vijakov in drugih naprav. Na sliki: pogled na veliko stiskalnicu.

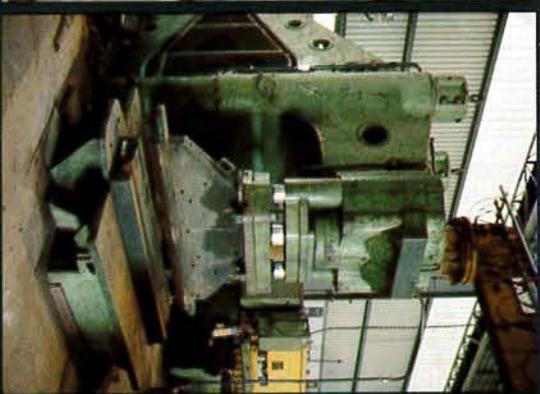
8. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Izredno sposobnost so pokazali načrtovalci in izvajalci del na veliki vrtalni ploščadi SCARABEO II. Taka ploščad zmore vrtanje pod morskim dnom. Ploščad tehta 17.000 t, dolga je 106 m, široka 91 m in njeni kraki segajo lahko 47 m v globino. Na sliki: SCARABEO II.

1. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Novi obrat se razprostira na veliki površini ob vznožju Čarbole. Zavzema vsa splavišča in hale nekdanje ladjedelnice Sv. Marko in suhe doke s priključenimi delavnicami bivšega Tržaškega arzenala. V nekdanjih obratih je delalo nad 3.000 delavcev. Po združitvi število zaposlenih nenehno pada. Sedaj dela v novem obratu 690 delavcev in 150 uradnikov. Na sliki: Tržaški arzenal Sv. Marko.

3. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Na zahodu meji s sedmim pomolom. Tu so trije manjši suhi dok in eden večji. Prve so zgradili že v prejšnjem stoletju. Služijo za popravilo manjših plovil. Na sliki: zahodni del obrata.

5. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Izgotovljene elemente dvignejo visoki žerjavi in jih iz hale ponesajo na plovilo v gradnji ali popravilu v suhem doku. Tu jih dokončno zvarijo na vnaprej določena mesta. Na sliki: hale z žerjavi.

7. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Po letu 1970 gradijo v tem obratu posebna plovila, kakor plavajoče vrtalne ploščadi, pontonske žerjave, plovila za polaganje cevovodov na morsko dno, ladje za prevoz utekočinjenega plina, plavajoče doke za popravilo ladij itd. Na sliki: plavajoči dok dolg 265 m in širok 50 m sprejme ladje do 40.000 ton.

10. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Tudi izvedba vrtalne ploščadi PERRO NEGRO 3 izpričuje iznajdljivost in sposobnost izvajalcev del. Posebnost pri tej ploščadi so izredno dolge »noge«, s katerimi se zasidra na morsko dno. Jekleni stebri, na katerih sloni, segajo po potrebi do 90 m v globino. Na sliki: PERRO NEGRO.

12. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Po naročilu gradijo tudi pontonske žerjavе. Z njimi gradijo pomole, valolome in tudi dvigajo potopljene ladje na površje. Največji pontonski žerjav v naši luki je URSUS. Na sliki: pontonski žerjav UR-SUS, ki dvigne do 150 ton teže.

14. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Bivša linijska ladja CARINTHIA, dokončno prenovljena v sodobno potniško ladjo primerno za križarjenje, zapušča ladjedelnico pod novim imenom. Preimenovali so jo v FAIRSEA. Na sliki: prenovljena FAIRSEA.

16. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Gradnja plovila zaposluje na stotin delavcev različnih strok. V halah in pri grediju v doku delajo varilci, strugarji, rezkarji, električarji, inštalaterji, mizarji, monterji, pleskarji, strojniki, upravljalci žerjavov in drugi. Še pred pričetkom gradnje pripravijo podrobne načrte ladjiški inženirji in tehniki. Na sliki: upravní in tehnični sedež Arzenala Sv. Marko.

9. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Še veliko več znanja in delovnih naporov je vložilo osebje v izgradnjo plovila CASTORO SEI. To plovilo je prirejeno za polaganje cevovodov na morsko dno. Tehta 41.500 t. Dolg je 151 m in širok 70 m. Ima tudi pristajalno ploščad za helikopterje. Na sliki: CASTORO SEI.

11. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Občasno privlečejo vlačilci v arzenal tudi tako vrtalno ploščad, ki je potrebna popravil. Tu jo razmeroma v kratkem času popravijo, prepleškajo, posodobijo in usposobijo za nadaljnje delo. Na sliki: prenova vrtalne ploščadi MAERSK ENDURER.

13. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Prevzemajo tudi več plovil v popravilo ali v predelavo. Dela trajajo po več mesecov. Na sliki: stara ladja CARINTHIA pred predelavo, zgoraj, in ista ladja med preosnovom, spodaj.

15. TRŽAŠKI ARZENAL SV. MARKO — Po naročilu ladje tudi zdaljajo ali skrajšajo. Veliko petrolejsko ladjo AGIP MARCHE so na primer skrajšali za celih 60 metrov. Na sliki: v suhem doku zvarjeni sprednji in zadnji del ladje AGIP MARCHE v novo celoto in ob desnem pomolu odrezani osrednji del iste ladje.

Branka Jurca

Ilustr. Marjeta Cvetko

ČAROVNIJA V PREDORU

Obločnice v predoru svetijo in zalivajo z rumeno svetlobo vse, kar drvi skozi predor - in čarovnija je tu.

Med mnogimi avtomobili, ki so hiteli skozi predor, je bil tudi avtomobil, ki mu pravimo hrošč. Hitel je, kolikor so ga nesla kolesa. Mama je bila tokrat šoferka, oče je sedel zraven nje, zadaj pa sta bila bratec in sestrica, vidite, na psička, na Belinčka pa sem skoraj pozabil! Prvič v življenju bo obiskal svojo pasjo mamo, ki je doma na deželi.

To sta bila bratec in sestrica radovedna, če bo pasja mama spoznala sinčka Belinčka!

Belinček je bil zadovoljen, ker se je peljal v avtu in ker je dobil lep prostor med sestrico in bratcem. Zato ni nič čudnega, da je na poti zadremal.

Vendar, komajda je hrošč stekel v predor, sta otroka videla, da je njih Belinček postal v hipu rumen.

Belinček, ja kakšen pa si? je rekel bratec.

Poglejte! Poglejte! Zdaj imamo pa Citrončka! je rekla sestrica.

Pes se je v hipu prebudil, vstal je in ker je videl, da se pogovarjajo o njem, je začel lajati in že je bil avto poln pasjega laježa.

Oče se je ozrl za psom.

Ja, Belinček, saj si, ko da bi te kdo potunkal v rumeno barvo!

Ampak, kdo pa čara v predoru? je vprašala mama.

Obločnice! sta rekla v en mah sestrica in bratec.

Otroka sta pogledala po obločnicah in obločnice so se jima nasmehnile in pomežknile.

Še hip, in že so bili iz predora in Citronček je postal spet Belinček in čarovnije v predoru je bilo konec.

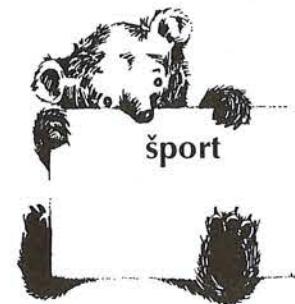
Lojze Abram

KAJUHOVA PROSLAVA NA GROPAJSKI ŠOLI

Z uspeло spominsko prireditvijo so še učenci in učenke osnovne šole v Gropadi konec marca spomnili pesnika Karla Desetovnika Kajuha, po katerem je poimenovana njihova šola. Za Kajuhovo proslavo so gropajski in padriški šolarji pripravili recital Kajuhih pesmi in vsi so pridno nastopali pred budnimi učiteljicami, navdušenimi starši in gosti. Nastop osnovnošolskih otrok je dopolnil še novi pevski zbor

»Skala« iz Gropade, ki je pod vodstvom dirigentke Anastazije Purič zapel štiri pesmi.

Pred dnevi so osnovnošolci gropajske šole odpotovali na izlet v Soštanj, rojstni kraj pesnika Kajuha, po katerem nosi ime tudi tamkajšnja šola. Bilo je to prisrčno srečanje, ki se ponavlja že vrsto let, med šolarji iz obeh šol, ki med seboj gojijo zelo tesne prijateljske stike.

Lojze Abram

NADEBUDNI ATLETI

Prizadevni mali atleti so se zadnje dni marca zbrali na stadionu na Koloniji na tradicionalnem spomladanskem prvenstvu atletske šole BOR Infodata na odprttem. Tekmovalo je lepo število osnovnošolcev, ki so se pomerili v teku na 50 metrov, v skoku v daljino in v metu krogle.

Številčno so se najbolj izkazali učenci osnovnih šol pri Sv. Jakobu in pri Sv. Ivanu, a tudi ostali se niso dali spraviti v kozji rog. Najuspešnejši je bil David Bogatec iz osnovne šole »Albert Sirk« v Križu, ki je v primerjavi s starejšimi imel najboljše dosegke.

Atletsko tekmovanje je pokazalo, da se slovenski šolarji zelo zanimajo za tovrstno športno dejavnost, med njimi pa so tudi taki mali atleti, ki bi s primerno pripravo lahko dosegli res lepe uspehe.

Vera Poljšak
Ilustr. Magda Tavčar

novosti na
knjižni polici

Marij Čuk

Pomen in važnost knjige

Debela, drobna, tanka knjiga; broširana, kartonirana, v usnje vezana, žepna knjiga; leposlovna, strokovna, znanstvena, poučna, zabavna knjiga; knjiga nabožne vsebine, knjiga o umetnosti, knjiga pravljic, kuharska knjiga, šolska knjiga; blagajniška, blagovna, dolgovna, dopisna, inventarna, matična, spominska, žalna knjiga. Naštel sem samo nekaj izmed vsebinskih jedor, ki jih lahko vsebuje knjiga, kajti danes ne bi prav ničesar svetoval — svetoval bi le knjigo, s čemer se boste lahko vsaj malo zamislili nad tem, kaj je pravzaprav to »blago«.

Brez knjige svet prav gotovo ne bi mogel živeti, še manj pa shajati. Knjige nam go-

Vera Poljsak
Ilustr. Magda Tavčar

RIBICE

SAMO DVE STA ENAKI. KATERI?

vorijo o daljnih civilizacijah in o tem, kako so živelji naši predniki, celo več, v njih je skrito in znano vse, kar so dosegli, in na tem gradimo tudi mi svoj svet, napredujemo, ustvarjamo, izumljamo. Ko bi vsak rod sežgal svojo knjižno zakladnico, si najbrž še danes ne bi bili na jasnen, da je svet pač oblast, da je za nebom še drugo nebo in potem vesolje, v katerem so planeti, sateliti, sonca in ozvezdja. Niti ne bi vedeli, kako so nastajali jeziki, od kod smo prišli, kakšne so vrste živali in rastlin, kje so gore in morja, mesta in države. Živelji bi v zelo ozkem prostoru in bi znali ocenjevati samo tisto, kar se dogaja v naši bližnji soseščini, skratka, živelji bi kot ljudje v pradavnih časih — v nekakšnih jamah in najbrž ne bi imeli ničesar, kar prinaša razvoj: pogrešali bi letala, avtomobile, elektriko, radio, televizijo, asfalt, ure, pisalne stroje, kompjutere, mogoče celo sladolede, itd.

Torej jasno je, da brez knjige ne bi mogli živeti. Kako pa živijo danes tisti, ki se jim knjig ne da brati? Le pomislite — prav malo vedo in še to njihovo znanje izhaja le iz izkušenj, ki si jih dnevno pridobivajo. Lahko so zelo pametni, duhoviti in uspešni, pa vendarle jim manjka nekaj, kar človeka plemeniti. To bogastvo pa v veliki meri nudi prav knjiga: otrokom otroška in šolska, odraslim pa vsakršna druga. Modri ljudje si niso zaman izmislili reka, da človek toliko velja, kot zna. To znanje pa črnamo prav iz knjig...

Zakaj vam vse to pripovedujem, se boste vprašali? Nemara zato, ker se s hitrimi koraki bližajo počitnice, ko učenci vržejo šolsko torbo in knjige v kot ter se prepustijo samo razposajenemu uživanju. Mislim pa, da knjige ne smemo za nekaj mesecev zavreči, saj bi s tem veliko izgubili. Ali ni lepše presenečati ljudi z znanjem kot pa z neznanjem in neumnostmi?

slike iz
narave

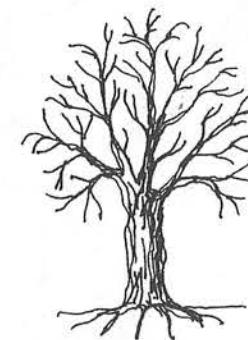
Marinka Pertot

Ilustr. Liana Drašček

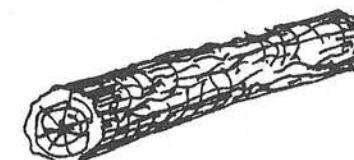
GOZD

dragocena surovina za neštete vrste industrije

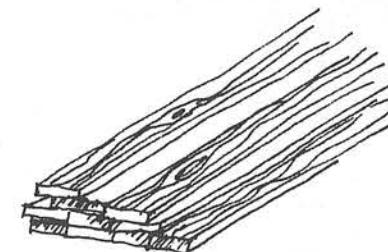
Toplo pomladno sonce me vabi v naravo. Želim si brezkrbnega sprehoda po gozdu. In vendar, ni košček gozda tudi v sobi, v katero me je priklenilo neodložljivo delo? Mar ni bila pisalna miza, nad katero se sklanjam, nekoč mogočno drevo, ki je po-

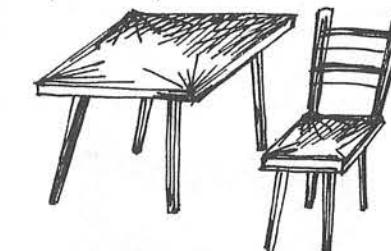
nosno raslo sredi gozda, kljubovalo neštetim viharjem in predstavljal varni dom raznovrstnim gozdnim prebivalcem? Nekega dne pa so mogočno drevo posekali in spremenilo se je v hlod, v dragoceno suro-

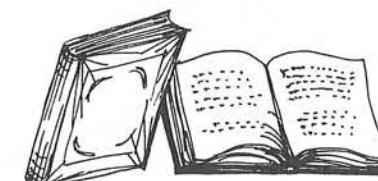
vino za različne industrijske obrate. Kot tega so ga prepeljali na žago. Razzagali so ga na deske različnih debelin, ga razkosalii in zmleli, dobljene delce spet zlepili skupaj s pomočjo ogromnih ropotajočih

strojev in izdelali odporne »iverne ploskve«. Slednje so prekrili z nekaj milimetri debelimi leseniimi listi ter jih uporabili za izdelavo pohištva. Pa imam tu mizo, stol, knjižno polico, klavir in kitaro, pa tudi vrata in nešteto drugih tako vsakdanjih, pa tudi zelo specifičnih predmetov.

Tudi knjiga, ki odprta leži pred menoj, in papir, na katerega pišem, imata soroden izvor. Nastala sta iz celuloze. To je nitasta

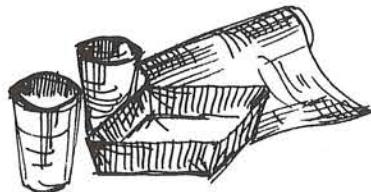

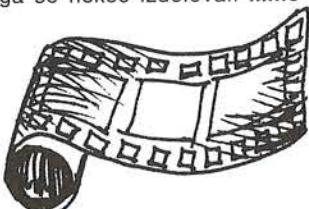
snov: po zgradbi je podobna nekaki **dolgi verigi**, ki jo sestavlja 2000 do 5000 majhnih, med seboj povezanih prstanastih enot. V rastlinskem svetu je to najpogostejsa snov in predstavlja ogrodja rastlinskih celic. Iz prepleta nitastih celuloznih verig izdelujejo tudi papir. Danes, ko ne uporabljamo več papirja le za prenos informacij, to je za tiskanje **časopisov** in **knjig**, potrebujemo za

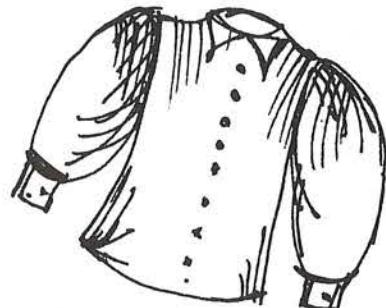
njegovo pripravo še razna polnila, ki mu dajejo trdnost in odpornost, ter lepila, ki preprečujejo prelivanje črnila. Iz papirja delamo danes tudi **oblačila** ter **embalaže** za hrano in pijače.

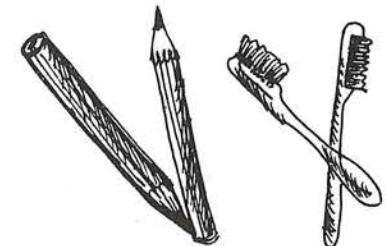
Celuloza pa je primerna tudi za kemijsko obdelavo. Z dodajanjem kislin in lugov se povsem spremeni in zadobi drugačne, prej neslutene značilnosti. Pri obdelavi celuloze z duščno kislino dobimo npr. celuloid, iz katerega so nekoč izdelovali **filme** in **igralne ploščice**.

če. Danes njegova uporaba naglo upada, ker je celuloid močno vnetljiv in nevaren. S kemijsko obdelavo lahko pridobimo iz celuloze tudi **umetno svilo**. Slednja močno izpodriva pravo svilo, saj je zelo prijetno na otip, ima lep blesk, je bolj trpežna in cenena, zato tudi kupcu bolj dostopna. Po leg svile izdelujejo iz celuloze še **umetno**

usnje za torbice in pasove ter **tkanine za igrače**. Iz kemijsko obdelane celuloze pripravljajo tudi **lake**, **celofan papir**, **gumbe**, **zobne ščetke**, **svinčnike**, **leče**, **telefonska ohišje** in celo **avtomobilske dele**. Umetne snovi, ki so nastale iz celuloze, so se od navadnih že tako močno uveljavile, da si kar težko predstavljamo življenje brez njih.

GOZD
je tudi tvoje
bogastvo!
Zato ga vanj
in ščiti pred
onesnaženjem
in požari.

Franci Lakovič

Ilustr. Barbara Boneta

KO BOM VELIK

Ko bom velik, bom pilot,
vsak dan bo pred mano pot,
še do Marsa in nazaj
poletel bom kdaj pa kdaj.

Trenutno se še nisem odločil, kaj bom, ko bom velik, a vobljubim, da vam bom sporočil svoje namene, ko bo padla odločitev.

Andrej Kafol
4. r. OŠ »F. Saleški Finžgar«
BARKOVLJE

KO BOM VELIK

Sedaj še ne vem, kaj bom postal, ko bom velik. Rad bi bil mehanik, mizar, radijski tehnik, ali bolje uslužbenec na radiju. Prvotno sem mislil, da bi nadaljeval pisarniško delo svojega očeta, a sedaj nisem več tako prepričan. Sedaj me zanima zidarsko delo, ker bratec Robert in jaz gradimo pri nas doma utico.

Rad bi tudi delal na železniški postaji, ker so mi všeč vlaki. Kadar gram z bratcem in dedom na nabrežinsko železniško postajo, rad gledam vlake. Večkrat sanjam, da se vozim z vlakom. Všeč bi mi bil tudi poklickuharja. Že sedaj znam skuhati frtaljo, paštašuto, pommes frites in kavo. Rad bi bil celo natakar. Ko je bratec slavil rojstni dan, sem nosil jedi na mizo.

IZLET MED ZVEZDE

Nekega sončnega dne, ko smo učenci petega razreda odhajali iz šole, je Mitja zagledal na nebuh nekaj okroglega. Bil je zračni vrtinec. Mitja je zavpil: »Odnesel nas bol!« in vsi smo cakali, kaj se bo zgodilo.

Strašen, šumeč vrtinec je zatemnil sonce in nas nenadoma zagrabil in odnesel. Zdela se nam je, da smo v velikanskih ustih. Vsi smo prestrašeno zakričali. Kdo ve, kam nas bo odnesel! Na luno? Morda na kakšen drug planet? Nismo vedeli.

»Če bi hoteli priti na luno, bi morali potovati mesece in mesecel« je rekla Kristina.

Radi bi se vrnili domov, a vrtinec nas je z vedno večjo hitrostjo gnal dalje, dokler nas ni prevzela privlačnost planeta Lunik XIII. in vabilna na površino. Vrtinec se je končno umiril in znašli smo se v drugem sončnem sistemu. Okoli nas se je vse lesketalo. Bili smo v čudežni deželi zvezd. Bile so najrazličnejših barv. Najlepša je bila Mavrična zvezda. Jana

je kar vzkliknila: »Poglejte, kako čudovita je tista zvezda!« Zvezde smo se tudi dotaknili.

Tedaj so prišli Marsovčki in dejali, da se jih ne smemo dotikati, ker se lahko spečešmo, ker so vroči. Andrej se je Marsovčkov vseeno dotaknil in se je močno opekel. Vso roko je imel opečeno. Potem se je dotaknil zvezde in roka je mehoma ozdravila. Načaša se je nehote s kito dotaknila Marsovčka in kita je okamenela.

Nenadoma nas je spet zagrabil vrtinec in nas na mah prenesel na naš planet. Naše mame niso bile prav nič v skrbeh, ker smo na planetu Lunik XIII. bili leto dni, na Zemlji pa je preteklo le nekaj ur.

Matija Kočevar
5. r. OŠ »P. Voranc«
DOLINA

ŽGANJEKUHA

Novembra sem na svoj dom povabil sošolce in učiteljico, da si ogledajo, kako pri nas doma pridelujemo žganje. Moj oče je obrazložil ves postopek. Grozdne tropine smo dobro spravili v posode, ki smo jih pokrili s cementnimi ploskvami. Pripravili smo potem posodo za žganjekuhu. Posoda je sestavljena iz kotla, sita, dolge cevi, hladilnika, v katerem je spiralasta cev, na koncu cevi pa je vrvica.

Za žganjekuhu je treba pod kotлом zakriti ogenj, v kotel pa je treba dati nekaj vode in tropine ter sito. Ko je vse to narejeno, je treba kotel pokriti s pokrovom, ki ga s cevjo povežemo s posodo hladilnik. V hladilniku je deset metrov cevi v obliki spirale, ki se vije v mrzli vodi, tako da se para zgošča v žganje.

Prve kapljice žganja odvržemo, ker vsebuje metilin alkohol, ki je strupen. Žganje doseže največ do 60 odstotkov alkohola. Zadnje žganje, ki prideče iz cevi, imenujemo dimovec, ker je motno in vsebuje le malo odstotkov alkohola in več vode. Če shranimo potem žganje v leseni sod, bo postal rumeno, ker žganje vzame sodu barvo. Kisle, ali skuhane tropine pa odvržemo na njivo, ker so dober gnoj in rahljava zemljo.

Če hočemo izmeriti stopinje žganja, rabimo alkoholometer. Le pri petnajstih stopinjah temperature lahko določimo točno mero alkohola v žganju. Na koncu spiralaste cevi v hladilniku je vrvica. Vrvica rabi zato, da se vidi, kako naglo teče žganje. Če teče prehitro, je treba ogenj malo pogasiti, ker se v tem primeru para žganja prenaglo zgosti in žganje ni več tako močno. V enem dnevu prideče tudi do 40 litrov žganja. Ko pridobljeno žganje pretakamo v po-

sode, damo na lijak krpico, na kateri ostanejo morebitne smeti v komaj skuhanem žganju.

Andrej Močilnik
5. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

NA SMUŠIŠČU

Smučanje je koristen in zabaven šport, zato je na smučiščih vedno dosti mladine.

Tudi mi hodimo na smučanje. Sandy, Peter, Irina in jaz smučamo letos na progi za začetnike. Z nami smučajo tudi učenci prvega in drugega razreda.

S smučarskim učiteljem se zberemo pri vlečnici, ki nas povleče na vrh griča. Potem se spustimo po pobočju navzdol.

Pri prvih spustih smo se naučili plužiti. Ko smo se naučili voziti v plugu, smo začeli postopoma vijugati med količki. Učiti se smučanja ni lahko, toda po prvih uspehih si zelo vesel.

Irina Družina, Sandy Sancin
Peter Metlika, Manuel Zobec
3. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

SMUČARSKI IZLETI

Vsek petek se peljemo z avtobusom v Ravascletto, ki je lep gorski kraj v videmski pokrajini. Z žičnico se potem vzpnemo na Zoncolan. Nato gremo na najlažje smučišče. Tam se porazdelimo v tri skupine. Pridružijo se nam smučarski učitelji. Peter je v prvi skupini in se smučanja šele uči. V drugi skupini so: Patrick, Borut, Manuel, Sandy, Irina, Igor in Eva. So že dobri smučarji. Samoa in jaz sva v tretji skupini. Vseh nas je sedem. Smučamo že po zahtevnejših progah.

Christian Slavec, Samoa Mauro
3. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

SMUČARSKA OPREMA

Vsek smučar mora imeti primerno opremo. Najprej oblečte volneno perilo. Važne so debele in mehke nogavice. Hlače morajo biti nepremočljive. Vetrni jopič mora biti topel in lahek. Na roke si nataknemo usnjenne rokavice, na glavo pa mehko, volneno čepico.

Smučarski čevlji so zelo važni. Morajo imeti kovinske zaponke. Smuči ne smejo biti predolge. Varnostne vezi na njih so zelo važne. Smučarske palice rabijo pri odriavanju, pri ustavljanju, pri obračanju, medtem ko pri smuku jih ne smemo rabiti. Zdaj pa veselo na smučanje!

Daniel Zeriali, Alessandro Gigante
3. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

Neža Maurer

Ilustr. Paola Bertolini Grudina

POMLADNE GOSLI

Smreko narišem:
mlada, vesela
je pajkove nit
med veje razpleta

Že vetr na gosli
poskočno igra,
žarek pa travico
plesat pelja

NA SMUČARSKIH PROGAH

Na Zoncolanu je več smučarskih prog: najlažja, z vlečnico za začetnike, zelenia in plava za dobre smučarje, z dvema sedežnicama, in črna proga za odlične smučarje. Po tej proggi smučajo do Ravascletta.

Christian, Samoa, Borut, Igor in jaz smo smučali po plavi in zeleni proggi. Zbrali smo se v veliko skupino z učiteljem. Dal nam je mnogo navodil in se spustil pred nami navzdol. Lepo je vijugal levo in desno, mi pa za njim. Skrbelo nas je, ali bomo sploh prismučali v dolino. Premagali smo strah in se pogumno spustili. Srednji del proge je bil poloten, ampak leden. Tam smo smučali počasneje, da ne bi zdrseli. Na koncu je proga zelo lahka.

Iz doline smo se s sedežnico spet pripeljali na vrh in se ponovno spustili v dolino.

Igor Ota, Borut Žerjal, Patrick Čurman
3. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

dale darilo, učitelj Bruno pa jim je dal sliko naše šole v Ricmanjih in jim poklonil dva kodeljarja.

Japonskih šolnikov je bilo osem. Zelo se zanimajo za naše šole in našo zgodovino. Poklonili so nam japonske zastavice in list z napisanimi japonskimi znaki, ki jih je naredil neki japonski otrok. Gostje so povedali, da obiskuje na Japonskem vsak razred po več kot 40 otrok. Otroci se učijo pisave z znaki in odrasel človek pozna nekaj več kot 6 tisoč znakov. Japonski otroci so zelo mirni in se morajo mnogo več učiti kakor mi. Zelo so bistri. Ker je na Japonskem potresno področje, si gradijo lesene hiše. Obisk japonskih šolnikov mi je bil všeč.

Igor Vouk
5. r. COŠ »I. Trinko Zamejski«
RICMANJE

JAPONSKI ŠOLNIKI

Konec januarja so nas obiskali japonski šolniki. Ustavili so se pri Domju. Mi smo jihnestreno pričakovali. Najprej so bili pri ravnatelju in ravnateljici naše šole. Izmenjali so si tudi darila. Potem so se jim predstavili učenci iz drugega in tretjega razreda s plesom in pesmijo.

Japonski šolniki so imeli s seboj prevajalko, ki je prevajala v italijanščino. Bili so

nizke postave, imeli so vsi črne lase, kožo olivne barve in ozke, poševne oči. Imel sem občutek, da so vedno nasmejani. Povedali so, da na šoli, kjer učijo, je 700 učencev in v vsakem razredu jih je tudi več kot 40. Ko zaključijo osnovno šolo, morajo učenci poznati več kot 6 tisoč znakov. Naši učenci prvega razreda so vprašali, če na Japonskem praznujejo pust. Japonski šolarji so odgovorili, da pusta ne pozna, 5. maja pa praznujejo praznik otrok. Tukrat otroci razobesijo nekakšne zastave v obliku ribe. Večje ribe imajo pomen očeta in matere, manjše pa otrok. Tako zastavo so nam podarili japonski šolniki in pokazali so nam znake, ki jih je naredil japonski deček. Na koncu smo jim poklonili kolesarje naše okolice in jih naprosili za njihove podpise v naših zvezkih. Zahvalili smo se, se poslovili in se vrnili v našo šolo. Bil je zelo prijeten obisk.

Mitja Petelin
5. r. COŠ »I. Trinko Zamejski«
RICMANJE

Smučarski izleti
Samoa Mauro, 3. r. COŠ »F. Venturini« Boljunec

PUSTNI ČAS

Na pustni torek sem komaj čakala, kdaj bom šla v šolo. Mama mi je sešila lepo klovansko obleko, na nos sem si nataknila še večji, močno rdeč nos, okoli vrata pa sem imela velik, pisan metuljček. Na glavi sem imela rdečo, skodrano lasuljo, mama pa mi je na obrazu narisala velike oči in usta, da sem bila kot pravi klov.

V šoli so me sošolci in sošolke radovedno gledali, in ko je v razred prišla tovaršica, me sploh ni spoznala. Potem smo šli v Kanal, kjer so bili Kanalci oblečeni v Škote

z lepimi rdečimi oblekami, pod pazduho pa so imeli dude.

Z mamo sva se odpravili še v Morsko, kjer sva videli najrazličnejše pustne šeme, ki so hodile po hišah, vaščani pa so jim dajali najrazličnejše dobrote. Srečala sem tudi veliko prijateljic in prijateljev in se najedla pustnih krofov. Bila sem srečna in zadovoljna.

Elka Šavli
3. r. OŠ »A. Velušček Matevž«
KANAL

MIŠKA

Oktobra lani nam je poginil pes. Z očetom sva se odločila, da bova šla po malega psička. Tistega dne, ko bi bila moralna po psička, sem moral k zobozdravniku. Ker pa je bilo veliko ljudi, je oče vendarle od zobozdravnika dosegel, da mi je določil drugi dan.

Vesela sva z očetom pohitela do Krmina. Tam so imeli veliko majhnih psičkov. Mi-dva sva hotela imeti bretonko. Opazovala sva majhne psičke in zagledala psičko, ki je sedela na deski in naju gledala. Ko jo je očka pokazal s prstom, je pritekla k naju in pri tem podrila druge psičke. Izbrala sva jo in jo imenovala Miška, saj je bila majhna, majhna kot miška. Ko sva jo prinesla domov, so bili vsi veseli.

Danijel Tence
3. r. OŠ »A. Sirk«
KRIŽ

KRAMLJANJE

Po dolgi hoji po gorah, smo se s prijatelji utaborili na nekem travniku. Zakurili smo ogenj in začeli kramljati. Priovedovati sem začel izmišljeno zgodbo.

Bil sem ponoči v gozdu v hudi zimi. Pihalo je burja in raznašala sneg. Okoli mene je vse šumelo, jaz pa sem se tresel od strahu. Nenadoma sem zagledal luč v neki zapuščeni koči. Približal sem se in odprl vrata. Pričakala se je neka čudna, modra stvar. Ima tri oči, nosa nima, na rokah in nogah pa po dva prsta.

Zagleda me, nekaj izčebbla, iz vsakega prsta na roki ji prilezejo dolgi, železni kremplji in me zagrabi ter me začne praskati po vsem telesu. Kričim od strahu in bolečin, kuštravo telo pa me potegne v notranjost in obesi na kavelj v koči in izgine v goščavo.

Čez nekaj časa se tista plava stvar vrne, me sname s kavljia in odrine v goščavo. Tam me že čakata dva kuštrava plavuh, ki mi zavezeta ruto na oči. Ko mi odvežejo oči, zagledam pred seboj leteči krožnik.

Vstopim in plavuh me odvedejo v prostor, v katerem je general. Ta mi postavi mikroskopske fižolčke v ušesa, ki me sicer motijo, a začudim se, ker sedaj razumem njihov jezik. Na moje vprašanje mi odgovorijo, da so Kuštrovci, ki prihajajo s planeta Kuštra. General pa me vseeno kaznuje, ker sem poškodoval njihovega pripadnika, in me da vreči v ječo.

Odpotujemo. V ječi je okence, skozi katere lahko gledam, kako hitro letimo. Ko se ustavimo, smo na planetu Kuštra. Podoben je Zemlji, le da je v brezračju. Sputujmo iz ječe, mi dajo tableteto, da lahko diham. Stopim iz letečega krožnika in vsi se zberejo okoli mene. General pa mi pove, da moram napraviti še poskus. Na planetu je velika luknja, v njej praznina, nad luknjo pa tanka vrh. General mi ukaže, da moram hoditi po vrvi. Vsi prebivalci Kuštra me gledajo. Strah me je, nenadoma izgubim ravnotežje in padem v praznino... Mnogo let kasneje sem se vrnil na Zemljo.

Ko sem končal priovedovati, so prijatelji že sladko spali.

David Bogatec
4. r. OŠ »A. Sirk«
KRIŽ

Na smučarskih progah
Borut Žerjal, 3. r. COŠ »F. Venturini« Boljunc

PRIPoved

Potoval sem v Polharsko vas, kjer je bilo vse narejeno iz polhove kože. Vaška navada je bila lov na polhe, zato me je zanimalo, da bi se ga udeležil. Mojstra v vasi Triculamaha sem vprašal za dovoljenje in ta je privolil. Zvečer smo se podali na lov. Na neki jasi smo postavili pasti za polhe in potem sedli okoli ognja, ker nas je bilo več lovcev. Ti so začeli priovedovati zgodbe

in čudno zgodbo je povedal tudi Triculamaha.

»Živel je polhar, ki je nekoč šel na lov polhov in se je izgubil v gozdu. Noč je bila temna in je zaman iskal poti. Nenadoma se mu je prikazal jelen s kozjo glavo in spregovoril: »Hudič sem in tri želje ti izpolnim. Ti pa mi zato dolguješ svojo dušo.« Polhar pa mu odgovoril: »Naj ti drevo na glavo pade, skoči v konjsko figo, ti pa moje duše ne boš imel.« Od tedaj se hudič ni nikoli več prikazal v tistih krajih.

Po tej čudni zgodbi sem se prebudil ves prestrašen. Sklenil pa sem, da nikdar ne pojdem v Polharsko vas.

Mitja Košuta
4. r. OŠ »A. Sirk«
KRIŽ

MOJI SOŠOLCI

Jana svoje pesmi piše,
Eliza sama Jano riše,
Karen solze si predrami,
da si Roberta odstrani.
Je Romina vedno tiha,
a Nadlišek ob njej sopiba,
ker je naloge preveč,
za naše fante prava reč.
Heidi Živahno opazuje,
ko učiteljica narekuje.
To Jadranka zapisuje,
da Galebu sošolce opisuje.
Ko vse to boste prebrali,
lahko bi nas mlade obiskali.

Jadranka Cergol
4. r. OŠ »F. Milčinski«
KATINARA

PRVI SNEG

Snežilo je. V šoli smo se zmenili, da se gremo smučat. Popoldne smo šli na sneg. Kako smo se smučali! Škoda, da smo se morali prehitro vrniti domov. Kako sem se zabavala!

Silvija Carboni
2. r. OŠ PESEK

RAD SMUČAM

Ves dan je snežilo. Lepo je bilo. Drsal in smučal sem se na ledu in snegu za hišo. Večkrat sem padel. Zaradi mraza so se lomile veje. Pazil sem, da mi ne bi padla veja na glavo. Tudi Nataša je večkrat pada. Potem sem sam naredil sneženega moža, ker je Nataša šla domov.

Daniel Capponi
1. r. OŠ PESEK

NA SMUČANJU

Z mamo, očetom in bratrcem sem odpotovala na večdnevno smučanje v Tesero v Dolomitih. Naši prijatelji pa so odpotovali dan prej.

Dan po prihodu smo se napotili na smučše v Pampeago. Tam si je mama sposodila smučke. Ko smo bili vsi pripravljeni, smo se s sedežnico odpeljali na vrh hriba. Tam nas je krajsa vlečnica pripeljala do koče, kjer smo pustili nahrbtnik s hrano. V koči je bila lončena peč, štedilnik in več sob. Če bi žeeli, bi tam lahko tudi prespalii. Tja smo se vrnili ob uri kosila in pojedli hrano iz nahrbtnika.

Pet dni kasneje je stric v koči skuhal polento s klobasami in mesom. Tako smo ob dobrem prigrizku praznovali predzadnji dan naših počitnic na snegu.

Na žalost so počitnice prehitro minile, kot vse, kar je lepo in zabavno.

Adriana Longo
5. r. OŠ PESEK

HOPSASA, RAJSASA...

Veselje, smehek, zabava, igranje, sreča! To je pust! Pustna nedelja je bila vesela, zabavna in čudovita. Spremenili smo se v kavboje, ciganke, Harlekine, vijolice, viteze, Zorre, šerife, medvede, miške, mačke, lisice, Pierrote in osle. Ves popoldan smo rajali, skakali, se zabavali, smejali in lučali papirnate kroglice. Lizali smo tudi sladoled. Bilo je zelo lepo!

Eva Žerjal, Irina Družina
3. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

PUSTNI POPOLDAN

Na pustni popoldan smo se srečali na krizišču v Zaboljuncu. Hodili smo po vasi in nabirali jajca. Ljudje so bili zelo prijazni. Dajali so nam tudi čokolado in denar.

Pod večer smo šli na Jamo in izročili jajca godcem. Denar smo si razdelili. Dobili smo vsak po 2000 lir. Žene so pripravile cvrte za gocde in za nas otroke. Najedli smo se cvrtja in napili oranžade.

Bili smo veseli, toda zelo utrujeni, zato smo kmalu šli domov spat.

Samoa Mauro, Christian Slavec,
Patrick Curman
3. r. COŠ »F. Venturini«
BOLJUNEC

PUST

Na pustno soboto smo se v soli menili, kam bomo šli praznovati pusta. Alen je povedal, da bo šel na Opčine gledat pustne vozove. Kristjan je bil namenjen v Milje, Danjel, Igor in Mirko pa so rekli, da bodo hodili po hišah. Jaz nisem spregovoril, ker nisem imel nobenega načrta. Ob odhodu iz šole sem resno mislil, kam bi šel.

Ko sem prišel domov, mi je oče povedal, da bomo šli na Opčine gledat sprevod pu-

stnih vozov. Bil sem zelo vesel, ker še nikoli prej nisem bil na sprevodu pustnih vozov. Ko smo prišli na Opčine, je pihal močan veter. Prireditev se je pričela ob 15.45. Najbolj všeč mi je bil voz, na katerem sta bila Reagan in Gorbačov, ki sta podpisovala mirovni sporazum, za njima pa je bil velik morski pes. Na repu je morski pes imel veliko odprtino. Skozi so skakali ljudje, ki so predstavljali mrtvake. Lep je bil voz, na katerem je bil velik, raztrgan škorenj, v katerem sta bili dve miški in velik kup smeti. Všeč mi je bil tudi voz v obliki ploščadi »Micoperi«, ki je dvigala dinar, da bi več veljal.

Na pustni torek je prišla mama domov iz bolnice vsa žalostna, ker ji je zdravnik povedal, da bo morala spet za tri dni v bolnico. Zato se nišem osemil in nišem šel po vasi.

V pustnem času gospodinje pripravljajo krofe, štravbe in fancije. V naslednjih Slovencih se mnogi oblečejo v Kurente. To je stajinska pustna maska iz volne in preje.

Walter Masten
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

V PUSTNEM ČASU

Pustni čas je čas veselja. Vsi otroci nestreno pričakujemo pust, ker se tedaj oblecemo v pustne šeme. Po vseh vaseh in mestih se mame trudijo in šivajo otrokom pustne obleke, druge mame pa kar enostavno oblike kupijo.

Otroti se oblecemo v lepe maske. Na vasi za pust oživijo vsi: mladina, babice, dedje, mame in očetje, ker se vsi veselijo. Ponekod pripravijo pustne vozove, lepo okrašene, na katerih nastopajo razne osebnosti. Star običaj je, da hodijo mladina po hišah in nabira razne dobre. Tudi jaz sem šel s prijatelji. Najprej smo šli k župniku v Nabrežino, da nas bo slikal. Potem smo šli po hišah. Neka gospa nam je dala tri jajca. Prijatelj Mirko pa jih je ubil, ker so mu jajca padla na tla.

Ne pepelnico sredo sem šel na Kontovel. Tam so priredili pustni pogreb. Oče mi je prej povedal, kaj vse bodo tam delali. Dejal je, da ljudje gredo v pogrebnem sprevodu skozi Prosek, mimo spomenika do Mlake, kjer pusta zažgejo.

Misljam, da je pustni čas čas veselja in čas življenja. Tedaj vse oživi v pravem veselju in razposajenosti.

Kristjan Kocjan
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

Prisrčna hvala vsem tistim, ki so mi voščili za velikonočne praznike, v prvi vrsti učenkam, učencem in učiteljkam celodnevne osnovne šole »Fran Venturini« v Boljuncu, ki so mi poslali tudi lično, v šoli izdelano voščilnico.

Učenci in učiteljice
COŠ FRAN VENTURINI - BOLJUNEC

PUSTNI ČAS

Pustni čas se pričenja v četrtek in traja do pepelnice srede. V tem času se ljudje zabavajo in večinoma tudi našemijo.

Mi Slovenci imamo razne pustne šege in navade. Med temi je tudi običaj, da hodijo pustne šeme po hišah. Šel sem s Kristjanom po hišah po vsej Nabrežini. Bili smo tudi pri župniku. Slikal nas je skupaj z njegovim psom. Pes je lajal, ker je bil Kristjan osemiljen v belega črnopikastega psa. Nabrali smo okoli 30 tisoč lir, nekaj orehov, mandeljnov, čokolade in bonbonov. V neki

Zahvaljujem se ponovno tudi šolarjem osnovne šole »Fran Saleški Finžgar« v Barkovljah, ki so mi ob priliki nagradnega žrebanja na njihovi šoli podarili spominsko ploščico in pergament z voščilom Galebu ob 35-letnici rednega izhajanja. Pergament in voščilnico objavljam v dokaz, kako je med vsemi našimi slovenskimi šolarji prijubljena revija Galeb.

Učenci osnovne šole »Marica Gregorič Stepančič« pri Sv. Ani so na uredništvo naslovili prijazno pismo, v katerem izrekajo zahvalo za prejeta darila nagradnega žrebanja. Izražajo tudi željo, da bi nagradno žrebanje prihodnje leto potekalo na njihovi šoli. Hvala za pismo, z oblubo, da bom prihodnje leto, če bodo dane možnosti, upošteval vaše želje.

hiši so nam podarili tri jajca. Kmalu pa so se razbila.

Mama je letos prvič pripravila štravbe. Bile so zelo okusne. Lani je pripravila tudi miške ali fancije.

Na pustni pondeljek sem šel na pustovanje v Kulturni dom v Nabrežino. Tam smo se zabavali kot na vrtljaku. Odrasli pripeljajo tudi plese. Ponekod pa pripeljajo sprevod pustnih vozov, katerih se udeležujejo razne vasi. Ko sem šel v Gorice, sem vsako leto hodil gledat pustne vozove. Na pustni torek sem zagledal pustni voz, ki

Ponovilo se je tudi letos. Po vseh mojih pozivih v skoraj vsaki številki Galeba, da je treba dopisnice za nagradno žrebanje poslati pravočasno, se vedno znajde kdo, ki na dopisnico pozabi, in jo pošlje potem, ko je nagradno žrebanje že opravljeno. Tokrat sem dobil kar deset dopisnic šolarjev z osnovne šole »Oton Župančič« v Gorici. Na pošto so jih oddali 12. aprila, dvanašt dni po žrebanju. Seveda ste, dragi šolarji, izgubili priložnost, da bi bili izzrebani. Žal so vaše zapoznele dopisnice romale v koš.

V bodoče, in to velja za vse, morate dopisnico poslati, takoj ko jo dobite. Samo tako lahko računate na kakšno nagrado.

Do 31. marca, ko je zapadel rok za izčitev risb, sem dobil okrog 200 osnutkov za nove platnice v prihodnjem jubilejnem 35. letniku Galeba. Komisija je že na delu in

povedati moram, da delo ni lahko, čeprav se marsikdo ni strogo držal teme letošnjega natečaja. V prihodnji, zadnji, dvojni številki Galeba, bom objavil imena tistih učencev, katerih osnutke je izbrala komisija in bodo prihodnje leto krasili naslovnice Galeba.

Vsem dopisnikom, ki tako radi pišete v Galeb, se opravičujem. Zaradi pomanjkanja prostora nisem objavil vseh poslanih dopisov, ki pa bodo prišli na vrsto v prihodnji številki.

Kmalu se bodo pričele počitnice in v tem času ne pozabite na Galeb. Pišite in pišite o svojih doživetjih v prihodnjih poletnih mesecih. Vse poslane dopise bom objavil v prvi številki novega letnika.

UREDNIK

so ga pripravili v Nabrežini. Tekel sem za njim, dokler se ni ustavil pred občino. Z voza so stopili člani nabrežinske godbe in zaigrali nekaj poskočnih pesmi.

Popoldne sem šel na pustovanje v Gorico. Srečal sem tudi svoje bivše sošolce. Osemil sem se najprej v strah in potem v kavbojca.

Pustni čas je najzabavnnejši čas v letu, ker se vsi ljudje veselijo.

Mirko Ferlan
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

PREŠERNOVA PROSLAVA NA ŠOLI

Na šoli smo imeli Prešernovo proslavo. Udeležili so se je vsi učenci naše šole.

Najprej so nastopili učenci prvega razreda in potem tisti iz drugega razreda. Nastopili so nato učenci tretjega razreda s pesmimi »Glas iz Vrbe«, »Petelin in putka« in »Pripovedka o nosku«. Po nastopu učencev iz četrtega razreda, ki so recitirali pesem »Vrba«, smo nastopili mi iz petega razreda. Predstavili smo se s »Povodnim možem«, Prešernovim življenjepisom in branjem pesmi mladinskih pesnikov. Med enim in drugim nastopom, smo zapeli nekaj pesmi, ki smo se jih naučili z učiteljico Vilmo. Za ta nastop smo se pripravljali veden.

Prešernova proslava je na nas Slovence velik kulturni praznik. Vsi se Prešerna radi spomnimo in se klanjamо njegovemu spo-

minu, ker je v svojem kratkem, a aktivnem življenju spesnil mnogo prekrasnih, večno lepih pesmi. V njih nam je pokazal pot, po kateri danes »hodimo«. Letos smo praznovali 139. letnico njegove smrti in še vedno je Prešeren na naših srcih živ, kot največji naš slovenski pesnik. Njegova največja želja je bila, da bi bil »prepir iz sveta pregnan«.

Igor Glavina
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

PRAZNOVANJE PREŠERNOVEGA DNE

Na osnovni šoli »Virgil Šček« smo praznovali Prešernov dan. Vsi učenci smo se zbrali v četrtem razredu. Na kateder smo postavili sliko Franceta Prešerna in šop rdečih nageljnov. Učenci smo potem sedli v polkrog. Proslavo smo začeli s pesmijo. Najprej je nastopil prvi razred, ki je recitiral pesem Francetu Prešernu. Tudi drugi razred je nastopil z recitacijo. Nato smo vsi skupaj zapeli pesem. Učenci tretjega razreda so govorili o življenju Franceta Prešerna in recitirali. Tudi učenci četrtega razreda so recitirali pesem, nato smo nastopili mi z recitacijami Prešernovih pesmi in drugih mladinskih pesnikov. Na koncu smo zapeli Prešernovo »Zdravico«. Tako smo praznovali Prešernov dan, dan slovenske kulture.

Walter Masten
5. r. OŠ »V. Šček«
NABREŽINA

UGANKE IN Zanke

kombinacijska križanka

S pomočjo izpisane besede in črnih polj razporedi v liku vodoravno in navpično vse spodnje besede. Če jih boš vse pravilno razporedil, boš v sivih poljih navpično lahko bral ime in priimek odličnega ameriškega boksarja.

- 2 ČRKI: GT - IA - OE - YK
3 ČRKE: ALE - ELI - ERO - REP
4 ČRKE: ASTI - DARE - ETIL - ETRI - TITO
5 ČRK: IMOLA - KEBER - ORALO - REGGI - ROBOT
7 ČRK: AMERIKA - GREGGIO
8 ČRK: MARADONA - NAPOLEON - SARATOGA

osmosmerka (»puzzle«)

P	K	S	I	R	E	N	A
T	R	O	B	R	E	G	N
D	A	I	R	D	A	R	S
P	R	I	M	O	R	J	E
S	L	O	K	O	S	A	V
S	P	J	A	D	R	A	N
M	O	D	P	O	L	E	T
A	J	A	G	O	L	S	C

Po abecednem redu so razna naša športna društva v liku pomešana v vseh osmih smereh (vodoravno, navpično, diagonalno, naprej in nazaj). Ko boš uokviril vse, ti bodo ostale še štiri črke, ki tvorijo ime še enega našega športnega društva.

ADRIA	PRIMORJE
BOR	SIRENA
BREG	SLOGA
DOM	SOKOL
GAJA	SPDG
JADRAN	SPDT
POLET	VAL
PRIMOREC	VESNA

križanka

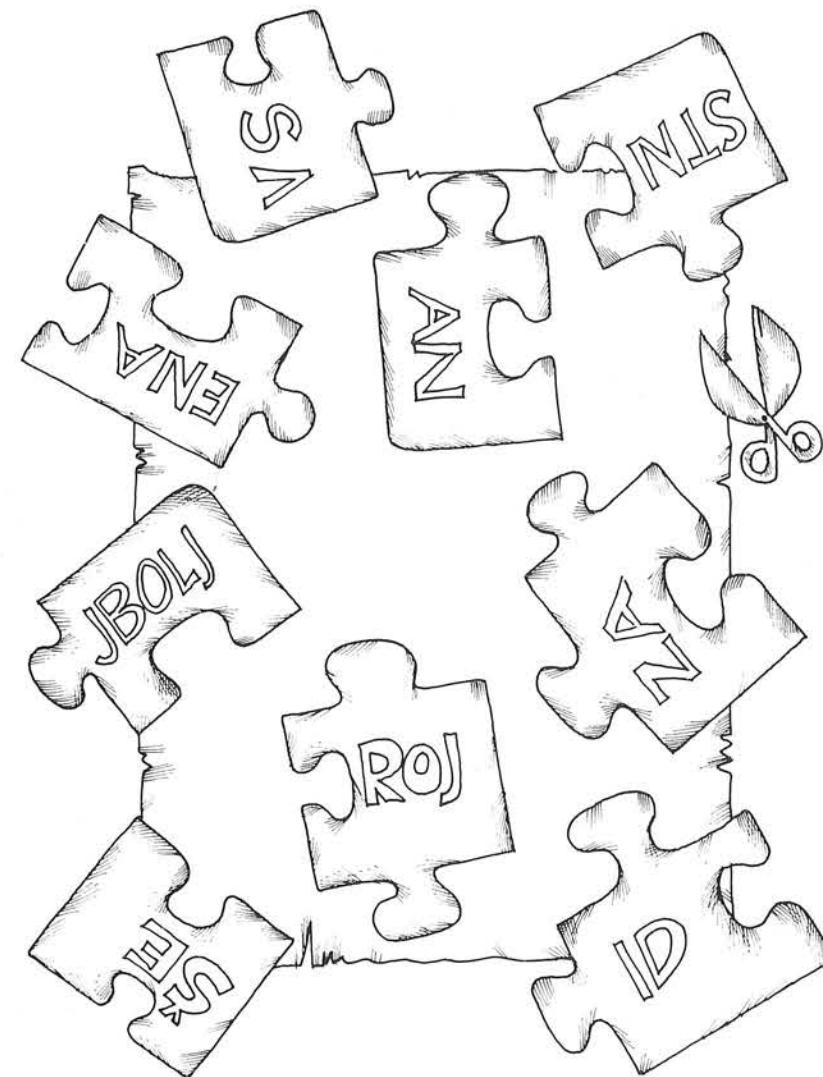
		KAMBODŽA	TURKI	ZLOGOVNA UGANKA	NADEJATI SE	RIMSKI CESAR, RAZDEJALEC JERUZALEMA	SAMOSPEV V OPERAH
		LHOPRST KOPITAR					
		S PLUGOM DELATI					
		PRI ŠAHU KRALJ V IZOBILJENEM POLOZAJU			JAPONSKA		
		REKA ADIGE (NAŠA PISAVA)			ZADNJA ČRKA NAŠE ABECEDA		
METER		TENIŠKA IGRALKA NAVRA- TILOVA	NAJVIŠJA GORA NA SVETU	NEAPELJ			
				TRST			
GLAGOL LASTNIKA				LITER		LIVORNO	
PRETEP				VZOREC, OSNUTEK			
KOREN V SEDI			MLEČNI IZDELEK			DVOREC NA DEŽELI	ALOJZ REBULA
OBČUTEK PRED NEVAR- NOSTJO			TURŠKI NASLOV				
MESTO V BELGIJI				PRVA ŽENSKA			
SKUPINA GLASBE- NIKOV ALI PEVCEV				GOSTIJA SVATOVANJE			
ELEKTRIČNA MERSKA ENOTA			KOD APNO ZGE ALI PRODAJA	BORIS PASTERNAK			ROMUNIJA

SODELUJ
Z NAMI

Vera Poljšak

Ilustr. Magda Tavčar

VOŠČILO

ANKA JE NAPISALA VOŠČILO ZA BABICO. SESTAVI GA!

**Rešitve ugank pošljite čimprej na uredništvo Galeba: Lojze Abram,
Ulica G. Amendola 12 - 34134 Trst.**

REŠITVE IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

4x4. 1. lik: TRST - Rato - Stan - Tone. 2. lik: vtis - TRST - Iseo - stol. 3. lik: watt - Aare - TRST - teta. 4. lik: past - Amor - Soss - TRST.

ANAGRAM. MIZA = zima.

KOMBINACIJSKA KRIŽANKA. Govekar - okarina - Rozina - brak - HS - AN - kot - ček - Ari - ožuljek - vikonti. **Rešitev** — Gorbačov.

KRIŽANKA. Oton - Ita - top - oko - I.R. - Ž - rž - N - upokojeni - papagaji - Alen - vaza - neradi - KP - čreda - Bor - I. M. - atleti - Čop - ideal. **Na sliki** — Oton Župančič.

OPOMBA: rešitve so navedene le za vodoravno.

REŠITVE SO POSLALI: Iztok Furlanič, 4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič« - SV. ANA. Milena Cossutta, 2. r. OŠ »A. Sirk« - KRIŽ, Tjaša Gruden, Sonja Padovan, Ivo Mozetič, Jasna Germani, Romina Sossi, Maša Sancin, Pierpaolo Brazzani, 4. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. David Fischer, Gabrijel Talotti, Luka Urdih, Dagmar De Paolis, Dejan Dermota, Igor Gregori, Francesca Milone, David Sancin, Maksi Urdih, Alessandro Merzari, 4. in 5. r. OŠ »D. Kette« - UL. GATTERI. Danjel Capponi, Roberto Longo, Marko Kariš, Silvia Carboni, Barbara Gropajc, Andrej Grahonja, 1. in 2. r. OŠ PESEK. Jadranka Cergol, 4. r. OŠ »F. Milčinski« - KATINARA. Manuel Zobec, Samoa Mauro, Peter Metlika, Igor Ota, Irina Družina, Sandy Sancin, Patrick Curman, Borut Žerjal, Danjel Zeriali, 3. r. OŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC. Robert Volčič, Luciana Čebron, 5. r. OŠ »F. Bevk« - OPCINE. Ester Brezovec, Karen Kante, Lara Bukavec, Sara Ferluga, Ivana Sossa, Jadranka Križan, 2. in 3. r. OŠ PROSEK. Matjaž Klemše, Verena Cevdek, Sebastian Ožbot, 4. r. OŠ »l. Pregelj« - RUPA. Federico Pellegrin, Serena Pellegrin, 4. in 5. r. OŠ VRH. Sara Žerjal, Bojan Živec, Danjel Glavina, Ivana Mahnič, Kristjan Argenti, Valentina Hervat, 3. in 5. r. OŠ BORŠT. Janja Del Linz, Martin Viviani, Anja Starec, Tilen Tavčar, Andrea Hrovatin, Borko Štefanovič, Ksenija Brecelj, Luana Bretzel, Marko Pertot, Tanja Škomac, Milena Udovič, Francesco Viviani, Alenka Pertot, Ivana Legovini, Robert Scerni, Devan Jagodic, Martin Turk, Andrej Kafol, Tjaša Jogan, Kristina Bezenšek, Omar Norio, Michele Mettulio, Matija Jogan, Luka Marchesi, 1., 2., 3., 4. in 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« - BARKOVLJE. Lara Prašelj, 2. r. SŠ »F. Levstik« - KRIŽ. Danjela Čebron, 4. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Nikolaj Visentin, 2. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - SV. IVAN.

NAGRADA DOBIJO: Irina Družina, 3. r. OŠ »F. Venturini« - BOLJUNEC. Nikolaj Visentin, 2. r. SŠ »Sv. Ciril in Metod« - SV. IVAN. Sara Žerjal, 3. r. OŠ BORŠT. Danjela Čebron, 4. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE. Federico Pellegrin, 4. r. OŠ. VRH.

NASLOV PRAVLJICE: Sneguljčica

NAGRADO DOBI: Francesca Milone, 5. r. OŠ »D. Kette« - UL. GATTERI.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: **Založništvo tržaškega tiska, Trst** — Glavni in odgovorni urednik: **Lojze Abram** — Uredništvo: **Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534** — Uprava, fotostavek in ekspedit: **Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796655, 7796610** — Tisk: **Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151** — Posamezna številka: **2.000 lir, dvojna: 2.500 lir, naročnina: 12.000 lir**

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)